

PROČ PRÁVĚ PASTÝŘI?

Víme, že prvními, kdo se přišli poklonit narozenému Ježíši, byli pastýři.

Starověké a středověké názory na pastýře byly značně rozdílné.

Podle rabínské literatury to byli učinění šejdiři. Rabi Jose ben Chanin dokonce prohlašuje, že „na světě neexistuje opovrženější činnost než ta pastýřská“.

Podle jiných pohledů to bylo přesně opačně. Například řecký církevní otec Origenés je přesvědčen, že andělé zvěstovali radostnou novinu nejdříve pastýřům proto, že to byli lidé čistého srdce, a proto byli schopni přijmout slovo Boží.

Nám mohou vyhovovat oba pohledy. Ten první nám říká, že Ježíš se narodil i pro ty nejchudší, nejslabší, nejhříšnější. I pro mě – slabého a hříšného...

Ten druhý připomíná, jak důležité je přijímat narozeného Krista s čistým a otevřeným srdcem.

A konec konců, ještě může existovat jedno vysvětlení. Ježíš se zjevuje nejdříve pastýřům proto, aby dal najevo, že on sám se stane Dobrým pastýřem. On bude pastýřem plným touhy po tom, aby jeho

ovce měly život v plnosti. Pastýřem, jenž jednou za ovce položí svůj život.

At' nám dobré prožití vánočního času pomůže znovu a lépe objevit dobré pastviny, na které nás Ježíš chce vést.

o. Petr

*Ať nás všechny Pán naplní
pravou vánoční radostí, pokojem a mírem.*

*Ať nám dává sílu po celý nový rok ke svědectví víry
a ke službě všem, kteří to potřebují,*

přeje Redakční rada

PASTÝŘI BETLÉMŠTÍ

Světlo osvětluje pastýře
a lidi dobré vůle.
A anděl přátelsky mluví:
Bůh je zde, nebojte se.
On vysvobodí z nouze a viny!

Spěchali k narozenému dítěti
a velmi se radovali.
V tichu se sklonili na kolena
a v srdci pociťovali,
že je zde Bůh, Pán.

Rozhlašovali, plní radosti,
že Bůh učinil veliké věci.
Betlémské světlo
zůstalo v jejich srdcích
a jejich temnota se stala světlem.

Spěchejme s pastýři,
skloňme srdce i kolena,
neboť zázrak této noci
nás přivedl ke světlu.
Nebude už více tmy!

VÁNOCE NEJSOU JEN POKOJNÁ IDYLA S ANDĚLY.
BŮH PŘÍCHÁZÍ JAKO SVĚTLO PŘEMÁHAJÍCÍ TEMNOTY.
TĚM, KTERĚ HO PŘIJALI, PŘINÁŠÍ POKOJ.
PRO TY, KDO HO NEPŘIJALI, SE STÁVÁ KAMENEM ÚRAZU.

TAJEMSTVÍ VTĚLENÍ A TAJEMSTVÍ ZLA
JSOU TĚSNĚ VEDLE SEBE.
DO ZLA, KTERÉ SE NĚKDY ZDÁ BÝT
JAKO NEPROPUSTNÁ TEMNOTA,
VSTUPUJE SVĚTLO V PODOBĚ
PROROKY PŘISLÍBENÉHO DÍTĚTE.

TO JE PRAVÝ DŮVOD VÁNOČNÍ RADOSTI.
TOTO DÍTĚ JE NADĚJÍ I TVÉHO VÍTĚZSTVÍ,
ABY SES I TY MOHL STÁT NADĚJÍ
PRO VŠECHNY KOLEM SEBE.

ZA TO SE MODLÍM A K TOMU VÁM VŠEM ŽEHNÁM.

VOJTĚCH CIKRLÉ
BISKUP BRNĚNSKÝ

BRNO, VÁNOCE 2012

MEZINÁRODNÍ KONFERENCE Hnutí MODLITBY MATEK

V pátek 5. října se v brněnské katedrále konala mezinárodní konference hnutí Modlitby matek. Je to nejrychleji rostoucí hnutí na světě. Setkaly se tu matky z pěti kontinentů a 24 zemí světa. Některé přijely na Vranov u Brna už v pondělí, aby se společně modlily, sdílely a povzbudily. Zúčastnila se také zakladatelka hnutí Veronika Williams, matka čtyř dětí. Byly tu ženy z Anglie, Francie, Brazílie, Litvy, Ruska a dalších zemí

a nechyběly ani Afričanky ve svých pestrobarevných šatech s turbany na hlavách. Na závěr setkání byla v pátek v katedrále ve 14 hodin sloužena mše sv. o biskupem Vojtěchem Cikrlem. Na závěr bohoslužby o. biskup osobně každé zástupkyni země poděkoval za účast a přidal malý dárek. Zazněla tu také v několika jazycích působivá svědectví o mimořádné síle mateřské modlitby. Ale to už nás z katedrály vyháněl místní kostelník, aby

mohl připravit další slavnost – kněžské svěcení „našeho“ jáhna Josefa. Věřím, že pro všechny přítomné maminky bylo toto setkání velkým povzbuzením, abychom s důvěrou v modlitbě svěřovaly Bohu své děti. V naší farnosti se schází skupinka patřící k tomuto hnutí už od roku 1997.

Další informace můžete najít na www.modlitbymatek.cz

B. Herková

KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ A PRIMIČNÍ MŠE SVATÁ O. JOSEFA KUBEŠE

Není tomu tak dávno, kdy nám o. Petr při mši svaté oznámil radostnou novinu, že jáhen Josef bude dne 5. října vysvěcen na kněze.

Před několika lety jsme se v naší farnosti denně setkávali s jáhnem Josefem Kubešem. Necelé dva roky tu s námi prožíval veškeré farní dění. Přisluhoval u oltáře, navštěvoval nemocné, jezdil na výlety s dětmi, ... I po jeho odchodu do Moravských Budějovic, Znojma a pak

Mikulova se k nám vracel na několikadenní návštěvy. Vždy znovu vykonával návštěvy nemocných, sloužil u oltáře a dělal to, co bylo potřeba.

Letos 5. října jsme s ním prožili jeho kněžské svěcení v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla, které přijal z rukou o. biskupa Vojtěcha Cikrleho a stal se tak čtyřtisícim vysvěceným knězem Brněnské diecéze. Katedrála byla plná lidí, přestože o. Josef byl jediný, kdo svěcení obdržel. I z naší farnosti, Dolních

Bojanovic a Josefova, tam přijel plný autobus a mnoho dalších lidí dojelo osobními auty.

Pro o. Josefa to byl jistě zásadní okamžik v jeho životě. Nastoupil na cestu, ke které cítil Boží volání. To bylo poznat z jeho poděkování o. Vojtěchovi, kdy dal najevo svou velkou vděčnost. A také z jeho závěrečné řeči při primiční mši v rodné Budči, kdy řekl: „Myslel jsem si, že pro svou nemoc se již knězem nikdy nestanu.“

Radost byla vidět i na o. Pavlu Pacnerovi a o. Petru Karasovi, kteří mu po celou dlouhou dobu jeho jáhenské služby hodně pomáhali.

Po ukončení slavnostní mše svaté jsme před katedrálou měli možnost ochutnat malé pohoštění - velmi chutné koláčky a zákusky.

Primiční mše svatá se konala 15. října se v Budči, rodné farnosti o. Josefa. Zúčastnilo se jí mnoho našich farníků. Někteří docestovali autobusy (celkem 3), jiní auty a nechyběli ani krojovani a naše schola, která celou primici doprovázela hudbou a zpěvem. Počasí nemohlo být lepší. Informace ohledně předpovědi počasí byly jako na houpačce, ale na tuto neděli připadlo krásné slunné odpoledne, které mši po celou její dobu provázelo.

Mše probíhala v nádherném malebném prostředí u kostela. Celá atmosféra byla velmi radostná. Snad k tomu přispělo i to počasí, ale největší podíl na této radosti byl ve shromáždění lidí, kteří se z této události velmi těšili a otci Josefovi z celého srdce přáli, aby se v dalších dnech a letech naplnilo jeho přání sloužit Bohu a lidem.

Jak při své kázni řekl o. Pavel Posád, celá církev prožívá velkou radost z přijetí nového kněze. Zdůraznil také, že svěcení není cílem, ale naopak začátkem dlouhé cesty - a to cesty kříže. Zamyslel se také nad posláním kněze, jehož specifickým posláním je být druhým Kristem. Kněz musí ve světě udržovat přítomnost zmrtvýchvstalého Krista, být jeho nástrojem na zemi. Slova kněze mají být učením toho, který jej poslal.

Proto se všichni připojme k modlitbě za našeho nového kněze Josefa a vyprošujme mu vytrvale pomoc Ducha svatého k jeho službě. Ať jeho působení vychází z něčeho většího, než je jeho lidství, ať obstojí v každé zkoušce a je dobrým duchovním pastýřem všude tam, kam ho Pán povolá.

H. Maděryčová
a B. Bílíková

„NOVOPEČENÉMU“ OTCI JOSEFOVI JSME POLOŽILI PÁR ZVÍDAVÝCH OTÁZEK

1. S jakými pocity jsi přijal zprávu o svém svěcení na kněze?

Cítil jsem radost a zado-stiučinění. Věděl jsem, že i služba jáhna dává mému životu smysl, ale kněžství je obrovský skok. Kněz je bezprostředním svědkem Kristova příchodu na svět.

2. Jak ses na tuto událost připravoval?

Připravoval jsem se desetiletou službou jáhna. ☺ Máš ale na mysli asi nějakou bezprostřední přípravu. Domluvil jsem si před svěcením týdenní duchovní cvičení v Kostelním Vydří, z něhož nakonec zůstalo pět dní, ale podotýkám, že krásných. S otci karmelitány jsme se společně modlili a slavili liturgii a mě místo práce čekaly exerciční přednášky. V klášteře panuje zvláštní atmosféra pokoje. Tak jsem si to užil. Bezprostředně před svěcením byl ještě nácvik sloužení mše svaté. ☺

3. Která část obřadu svěcení byla pro tebe nejsilnější?

Silný zážitek byl pro mě samotný obřad vzkládání rukou, mazání křížem

a další obřady, které k tomu patří. Pěkné bylo, když mě otec Petr oblékal za asistence otce biskupa Posáda. Stále je ale pro mě nevšední sloužit jako kněz při mši či při svátosti smíření. Je to krása!

4. Jak jsi prožíval svoji primici v rodné Budči?

Před primicí byl velký frmol a spěch, panovala nervozita, aby bylo všechno podle představ. Neměl jsem tedy moc času být pak nervózní během samotné primice, chtěl jsem si ji „vy-chutnat“, což se podařilo. Všechno dopadlo výborně, včetně hudební stránky,

za což chci opět aktérům moc poděkovat. Každý, kdo se účastnil a s kým jsem mluvil, byl nadšený. Jsem za to moc rád.

5. Představ prosím farnost, ve které nyní působíš.

Po svém vysvěcení jsem byl jmenován kaplanem pro jedenáct farností Mikulovska. Tyto farnosti mají za sebou slavnou a bohatou minulost a poněkud střízlivou současnost. Bohudíky to nejsou úplně mrtvé farnosti, v každé se najde několik účastníků bohoslužeb, a poněvadž není nikdo jiný, jsou nuceni převzít

Slavnostní mše sv. novokněze Josefa v kapli Všech sv. v Josefově.

zodpovědnost a udržovat věci v chodu. Nečekám nějaký radikální přírůstek nových duší, ale menší počet věřících je šancí pro vytváření bližších, rodinných vztahů. Chtěli bychom do budoucna učinit z Mikulova takové centrum farního života a jinde nastolit spíše jakýsi udržovací režim. Snad to lidé přijmou za své.

6. Co je pro tebe na kněžství nejkrásnější a naopak nejtěžší?

Zatím jsem novopečený, takže nedokážu odpovědět. Po deseti letech už budu vědět víc. ☺

7. Už jsi vyzkoušel nový spacák, popřípadě, kde ho hodláš poprvé vyzkoušet?

Ještě jsem neměl příležitost. Sice jsme měli jeden SPL (Společenstvo přátel Libavé – pozn. RR) výjezd, ale tam jsem si vzal spacák služebně starší. Těším se, že za pár týdnů na výjezdním zasedání na našem (de facto poutním) místě - Wilsonově skále - vyzkouším jeho kvalitu. Vyzkoušel jsem si ale na výjezdu nově zakoupený Žďárského vak (zkráceně žďárák), chránící proti dešti, a ten dopadl na výbornou.

připravila A. Tlachová

Maminkovská duchovní obnova na Hostýnku

Bylo nás plné farní auto. A tak je asi pochopitelné, že sem tam bylo o slovo třeba zabojovat. ☺ V podobně radostné náladě proběhly na Hostýnku – který byl po tuto dobu jenom náš – po oba dva naše dny. Přivítal nás zastřený do mlhy, a třebaže sluníčko trucovalo většinu času, byl prozářený čímsi jiným...

Program jsme naplnily do poslední chvíličky. Otec Petr se svědomitostí sobě vlastní připravil duchovní přednášky nám blízké, trefně mateřsky zaměřená témata. Slavili jsme společně mši svatou i adora-

ce před Nejsvětější Svátostí. Volnější chvílky jsme využily k procházkám po hostýnském okolí, osobní modlitbě v kapli nebo k naší oblíbené kafičkové seanci. Po večerní adoraci došlo i na společné agapé, které se protáhlo do pozdních nočních hodin. Původně jsme se těšily, že prožijeme klidnou nerušenou noc, po které většina maminek touží, ale najednou nám bylo líto promarnit tak vzácný čas spánkem. Ten večer spontánně zaznělo hned několik osobních svědectví, ale i zajímavých zkušeností a postřehů z výchovy a rodinného života.

Odpoledne druhého dne se přece jenom vyčáslilo, a tak jsme na cestě zpátky mohli konečně vyšlápnout do chřibských kopců. Třebaže už bylo poslední kilometr nutno přisvítit čelovkou, byla atmosféra setmělé podzimní přírody přímo pohádková.

A tak už tradičně – DÍKY, otče Petře - že jste ochotné přijal naši výzvu a že jste nás s Boží pomocí znovu nastartoval a duchovně povzbudil v naší mateřské službě.

Díky vám, holky, za to neobyčejné společenství, které jste každá svou osobností obohatila a naplnila, za otevřená srdce i sluch.

Díky vám, naši chlapi, že jste nás mohli na dva dny u dětí vystřídat a postrádat. Jistě už jste pochopili, o jak dobrou časovou investici šlo. ☺

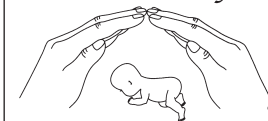
A díky hlavně tobě – Panno Maria Svatohostýnská. Díky za to, jak hojně jsi této naší akci požehnala a naplnila každou její minutu.

L. Fatěnová

OCHRANA NENAROZENÉHO ŽIVOTA

Nadační fond
Betlém nenarozeným

Obecně prospěšná společnost
Dlaň životu

Dne 16. listopadu k nám zavítali zástupci Nadačního fondu Betlém nenarozeným, aby nás seznámili se svou prací zaměřenou na ochranu nenarozeného života. Jak jejich práce vypadá v praxi, nám sdělily MUDr. Marie Glogarová a Mgr. Iva Křenková, působící ve správní radě fondu.

Cílem jejich práce je pomáhat budoucím maminkám,

kteřé se ocitly v životní, pro ně neřešitelné, situaci. Jedná se o poskytnutí zázemí v době těhotenství a pak až do jednoho roku dítěte. Ženám je nabídnuta pomoc ve formě bydlení v azylovém domě, který se nachází v obci Hamry u Hlinska. Během jejich pobytu se s nimi aktivně pracuje. Ženy se učí základním návykům péče o dítě, učí se hospodařit s finančními prostředky, musí se postupně osamostatňovat, aby se byly schopné po odchodu z tohoto zařízení postarat jak o sebe, tak o dítě. V průběhu pobytu je jim poskytována pomoc v sociálně-právní oblasti, protože většina těch, které se na ně obrací, pochází z dětských domovů

nebo sociálně slabých rodin a rodinné vztahy jsou jim cizí nebo jsou poznamenány např. domácím násilím.

Azylový dům pro těhotné ženy v tísní je podporován Nadačním fondem Betlém nenarozeným. Současně tento fond nabízí pomoc těhotným matkám a rodičům i v dalších zařízeních. Je to např. Obecně prospěšná společnost Dlač životu, která nabízí svou pomoc formou poradenství. Tato práce je velmi náročná, přesto zde najdeme jen velmi málo stálých zaměstnanců a většina lidí zde pracuje dobrovolně. Mimo své vlastní zaměstnání se v každé volné chvíli věnují této činnosti.

Přednáška byla velmi zajímavá, proto je škoda, že pozvání na ni přijalo jen velmi málo farníků. Není na škodu vědět o existenci těchto zařízení, protože i nám se může stát, že se s někým, kdo tuto pomoc bude potřebovat, setkáme a takto bychom mu mohli poradit a možná tak zachránit nejen lidský nenarozený život.

*H. Maděryčová
a B. Bílíková*

MAMINKO, TY MĚ NECHCEŠ?

Necháš mě zemřít, než se narodím?
Vždyť ani nevíš, jestli jsem dcera nebo syn.

A což jsem z lásky nevzešel?

Jen vzpomeň, jak vyznávalas lásku komusi.

Tma chodila jak noční hlídka kolem,
milence nikdo vidět nemusí.

Maminko, ty mě nechceš?

Bojíš se, že máš příliš malý byt?
Mohu se jenom v koutku přikrčit.
Však tolik lidí spalo kdysi venku,
když z domu zbyly trosky tesklivé!
Maminka skryla dítě pod halenku
a vyšla ze sklepa jak z jeskyně.

Maminko, ty mě nechceš?

Bojíš se, že uberu ti krásy?
Já si tě celou přemaluju jen.
A jestli trochu krásy nasbírám si,
shlížeš se ve mně celý den,
jak v dítěti se shlíží matka,
nemusíš ani hledět do zrcátka.

Maminko, ty mě nechceš?...

Karel Kapoun

Cesty Ženského sboru

Jak jistě mnozí víte, v Bojanovicích působí Ženský pěvecký sbor a i když jeho hlavní náplní je udržování podlužáckého folkloru, popřípadě šíření jeho slávy v jiných regionech, občas se zúčastňujeme také církevních akcí.

Každoročně na svátek Tří králů zpíváme při mši sv. v penzionu Na pískách v Hodoníně a pak obcházíme celý penzion a koledujeme všem babičkám a dědečkům. Letos jsme Na pískách byli ještě jednou, u příležitosti desátého výročí založení penzionu. A protože to bylo v říjnu, zpívali jsme při děkovné mši krásné mariánské písně.

Na svátek Krista Krále, 25. listopadu, jsme přijeli do Olomouce navštívit našeho rodáka a seminaristu, bratra Cyrila, který přebývá v klášteře u kapucínů. Zaspívali jsme při mši sv. v klášterním kostele a pak nás bratr Cyril provedl klášterem a přednesl zanícený výklad o historii kláštera a řádu kapucínů. Odpoledne jsme pak vyrazili na prohlídku historického centra Olomouce, které se nachází hned za zdmi kláštera. A protože se bratr Cyril velmi zajímá o historii, provedl nás městem a podal nám náležitý

výklad o všech budovách, ulicích, sochách či kostelech. Řekl nám všechno, ale opravdu pravěchno!

Měli jsme štěstí, že všechny kostely, které jsme navštívili, byly otevřené. A protože platí, že kdo zpívá, dvakrát se modlí... všude jsme zpívali!

Nejkrásnější zážitek jsme měli ve vysoké a štíhlé katedrále, která je zasvěcena sv. Václavu. Při takové akustice zněl Svatováclavský chorál úchvatně a snad to slyšel i sv. Václav v nebi a nedá zahynouti, nám ni budoucím!

Naši obchůzku jsme zakončili na náměstí u radnice,

kde už na Krista Krále zahájili vánoční trhy!

A bratr Cyril to komentoval svými slovy: „Tady koupíte všecko, co chcete, jídlo, pití..., ale nebe sa tu koupit nedá!“

Možná bychom si z toho mohli vzít ponaučení, že Vánoce nejsou jenom jídlo, dárky a jiné materiální požitky, ale především radost z narození Spasitele, naděje, víra a láska.

Vlad'ka Lekavá

„Běda mně, kdybych nekázal“ aneb Proč jsme se rozhodli pro kurzy Alfa

Od té doby, co se stal papežem, procestoval Jan Pavel II. († 2005) více než sto misijních zemí. Na vlastní oči tak viděl potřebu evangelizace: „*Jestliže vezmeme v úvahu tuto nesmírnou část lidstva, kterou Otec miluje a pro niž poslal svého Syna, stává se nutnost církevních misí nezbytnou,*“ řekl. Možná i proto, že se tento Svatý otec stal „patronem“ a přímluvcem jednoho z běhů semináře obnovy v Duchu svatém v bojanovické farnosti (zpráva o jeho skonu přišla v okamžiku, kdy jsme se v kostele sv. Václava připravovali na modlitbu za vylití Ducha svatého), byla posílena naše dřívější touha, vyjádřená slovy tohoto papeže – „...nastal okamžik, kdy církve musí vynaložit všechny své síly k nové evangelizaci. Žádný věřící v Krista se nesmí vyhnout této nejvyšší službě: ohlašovat Krista všem lidem.“ (z encykliky Redemptoris Missio)

Jedním z takových nástrojů nové evangelizace mohou být desetidenní kurzy Alfa (není bez zajímavosti, že v Hodoníně začínal tento kurz v době, kdy papež Benedikt XVI. zahájil Rok víry). Cílem

těchto kurzů je praktické uvedení do základů křesťanské víry, koncipované především pro lidi nevěřící. Mohou ale posloužit i jako obnovný kurz pro praktikující katolíky nebo pro ty, jejichž víra je oslabená.

Myšlenka uspořádat kurz Alfa v Hodoníně se rodila asi dva roky. Poté spojili síly farnosti z Dolních Bojanovic a Hodonína a vytvořili tým působící od 6. října do 15. prosince 2012 v prostorách hodonínského Centra pro rodinu a sociální péči. Službu přednášejícího přijal P. Petr Karas, který vhodnou a pro účastníky přijatelnou formou razil cestu evangelizace bez jakýchkoli škodlivých kompromisů, nátlaku či jiných

„patologických“ příměsí. Za každého účastníka, celé zázemí a vše s Alfou spojené se pak tým spolu s o. Petrem každý týden společně modlil.

Kurzem Alfa prošlo na 40 lidí zejména z Hodonína, malá část účastníků byla z jiných obcí. Dá-li Pán, rádi bychom v této službě pokračovali i v příštích letech. Jednak proto, že i nepatrné cestičky mohou pod Božím vedením vést na velké pasky, jednak kvůli tomu, co v listu do Korintu napsal sv. Pavel: „*Nemohu se chlubit tím, že kážu evangelium; nemohu jinak a běda mně, kdybych nekázal!*“ (1 Kor 9,16)

Kateřina Jagošová
Hodonín

Svědectví „z terénu“:

Vzpomínám na začátky, když se Alfa rozjížděla: spousta práce, pozvánek, osobních rozhovorů (náročných na čas), neustálé vysvětlování, obhajování, přesvědčování, ... A pak vždy v sobotu večer napjaté očekávání, zda naši hosté přijdou, zda budou pokračovat nebo zda zvítězí jejich pohodlnost a oni dají přednost televizi či jiné zábavě. Někteří to skutečně vzdali... Jednou jsem měla všeho nějak dost. Byla jsem unavená, nevyspaná, a tak jsem vyslovila netrpělivou výčitku – Pane, tolik vynaložené energie z naší strany – a kde jsou výsledky? Vzápětí přišla odpověď: A co energie vynaložená pro tebe z Boží strany?... V hlavě se mi odvíjel zrychlený film: Slovo, kterým se mě Bůh tolikrát dotýkal... Svě Tělo, které mi dával k dispozici... Hříchy, které mi stále znovu odpouštěl... Chvilé, kdy mi dával pocítit svoji blízkost... Zdánlivě bezvýhodné situace, které „se vyřešily“... Zázraky, na které jsem brzy zapomněla... Skvělé lidi, které mi celý život posílal do cesty, aby mě skrze ně učil, napomínal, povzbuzoval, podpíral v těžkých chvílích, plakal se mnou i se radoval, ... Kolik radosti, útěchy mi už dal, kolik letmých, ale velmi cenných nahlédnutí pod

Z víkendu s kurzem Alfa na Vranově u Brna

pokličku věčnosti.... – A KDE JSOU VÝSLEDKY? Bože, jak ubohý jsem to tvor...

„Výsledek“ Alfy je pro mě (kromě krásných zkušeností s účastníky kurzu) hlavně tento: Obrácení potřebuji na prvním místě já!

(Katka J.)

„Co je pro mě Alfa? Je to tým s velkým počtem lidí, kteří nabídli druhým, že jim pomohou na cestě ke Kristu. Vynaložili spoustu úsilí, i když předem vůbec neměli jisté, že jejich snaha a úsilí budou korunovány úspěchem. Svě síly, dary a schopnosti nabídli Bohu. A on skrze jejich nabídku a ochuť jednal. Zaklepal na dveře lidí, pozval je, pomohl jim otevřít svá srdce, mysl, aby byli schop-

ni přijmout vše, co pro ně přichystal.

Konal mocně a děly se zázraky. Viděla jsem jednoho z účastníků, který přišel na první setkání. Byl plný smutku, jakoby v šedi svých starostí či trápení. Po několika sobotních večerech a víkendovém pobytu jsem se ke konci kurzu setkala se světlem prozářeným člověkem, který se jakoby naroval a sálala z něj radost.

Seznámila jsem také s dalším úžasným účastníkem, který se po půlstoletí rozhodl, že půjde ke svátosti smíření. A takových zázraků bylo víc. Nemyslím si, že byly menší než kdyby chromý odhodil berle a začal tančit.

Obdarování měrou vrchovatou byli ale i všichni ti,

kdo sloužili. Čím? No oním úžasným společenstvím, sdílením se na dobré věci, sdílením radosti a lásky, které nelze koupit v žádném luxusním kšeftu za žádné peníze.

Záhy jsem si také uvědomila jednu zásadní věc. Pokud člověk věří v Boha, musí se ve víře vzdělávat, číst Bibli, aby mohl kráčet dál. Před více než deseti lety jsem poprvé zamířila na Katolickou charismatickou konferenci. A potom jsem na ni jezdila každý rok znovu a znovu. Zároveň jsem každoročně jezdila na různé exercicie a semináře. Mým oblíbeným kazatelem se stal P. Elias Vella z Malty, ale bylo jich více. Přijížděli k nám z celého světa. Vše, co říkali, se mně ukládalo na můj harddisk (mozek).

Mnohé z těchto informací mně pak vyplouvaly na mysli i jazyk při sdílení se ve skupinkách. Dal mně je Duch svatý. Kdybych je ale nikdy neslyšela, nečetla, tak by nebylo co připomínat. Cenným poznatkem pro mne tedy je, že se věřící člověk musí stále vzdělávat a Duch svatý mu potom v době nouze a potřeby připomene, což už jednou slyšel, četl, viděl či zažil. No a potom lze vše předávat dál...“

(Lenka F.)

Při kurzu Alfa se dbá o přípravu příjemného prostředí

Ráda bych se za náš kuchařsko-technický tým podělila o pár postřehů z kurzu Alfa: zpočátku určitá nesmělost a velké obavy. Zkušenost teoretická jen nepatrná, praktická žádná! Opravdově jsme se opřeli o Boží slovo: „Zachovej klid a neboj se, neklesej na mysl...“ (Iz 7,4). Velmi rychle jsme se učili a přizpůsobovali. S radostí mohu konstatovat, že se hodoninští farníci sami hlásili „do služby“, a to jak na přípravu jednotlivých večerů, tak na obsluhu nebo upečení nějakého zákusku či buchty. Stejně tomu bylo s umýváním nádobí a s přípravou místnosti – stolů a židlí, včetně výzdoby, ozvučení aj. Mnozí farníci se zde setkali poprvé pracovně, jinak se znali jen od vidění z kostela. Sblížilo nás to, vznikla dobrá parta – společenství, kte-

ré se každou sobotu vždy s menší obměnou scházelo, aby bylo nápomocno v šíření evangelia těm, kdo se snaží hledat smysluplnou životní cestu. A musím se přiznat ještě k jedné věci: po skončení večera nás vždy velmi těšilo konstatování, že všem zúčastněným chutnalo... ☺
Závěrečné hodnocení zní: všeobecná velká spokojenost nejen z fyzického, ale hlavně z duchovního nasycení. Pán Bůh zaplať!

(Ludmila V.)

Více o Alfa kurzech se můžete dozvědět na www.kurzalfahodonin.cz nebo www.kurzalfa.cz

Světlo v temnotě...

Je to kluk, zvolal doktor v porodnici, a položil mi ho na břicho. A ten uzlíček na mě mžoural očima a já ho hladila po hlavičce a konejšila: Neboj se... neboj...
Po tradičních pěti dnech strávených na novorozeneckém oddělení jsme s velkou slávou, dvouletou Johankou a miminkem Mikolášem přijeli domů. A já zjistila, že nemohu dobře hýbat pravou rukou. Nedávala jsem tomu tenkrát valný význam, čekala jsem, že to přejde. Ale nepřešlo. Po roce a půl jsem musela přestat kojit a místo toho urychleně nastoupit do nemocnice. Následovala řada vyšetření mozku, všelijaké odběry, lumbální punkce, po které mi bylo neskutečně špatně... Najednou jsem byla sama uprostřed koloběhu, který se mě neptal, co chci, musela jsem odevzdat děti, a snažila se zorientovat v lékařských zprávách. Předstírala jsem statečnost, ale srdce mi tlouklo strachem. Nastalo období slz, obav, nejistot, pesimismu, víry-nevíry, otázek bez odpovědí... verdikt v den mých třicátých narozenin zněl: degenerativní onemocnění.

Nadcházející roky byly jako vězení, postupně se ze mě stával pacient upoutaný na lůžko. Léky, které jsem užívala, abych se alespoň občas hýbala, jakoby uzavřely moji psychiku do skleníku, a já tomu zlému osudu podlehla. Nemoc mě spoutala. Přenechala jsem jí moc nad sebou. Stejně umřu.

Ale Bůh je Bytí a ne Nicota-nebytí, a my žijeme, protože nás miluje. A jeho láska povolává k životu.

...a tam, kde je příčina problému, tam je zároveň i jeho řešení.

U mě to byla otázka útěku nebo střetu s realitou. Odvahy vzít svůj život do vlastních

rukou a nést si za něj zodpovědnost. Jen zbabělec hledá viníka...

Bylo mi ke 40-ti, když jsem jednou upadla na podlahu a nemohla se pohnout. Věděla jsem, že takto budu muset čekat, dokud mi někdo nepomůže. Tehdy jsem začala přemýšlet a modlit se. Cítila jsem, že v místnosti nejsem sama.

V této bezmoci jsem se rozhodla věřit na každý pád... Do kostela jsem se nedostala, dlouhou dobu jsem byla bez svátostí. Ale víra jde i mimo to. Věřila jsem v přítomnost Kristovu tady a teď, u mě, v bytě, kdekoli a kdykoli. A rozhodla jsem se být sama k sobě pravdivá. Tou dobou se mi zdávaly sny, které mi symbolickými obrazy objasňovaly stav mé duše. A nebyl to pěkný pohled.

A tak jsem se všemi, mně možnými způsoby, pustila do hledání... co mohu ve své situaci udělat, jak ji lze proměnit?

Četla jsem Bibli. Začala jsem též fotit, to vše v posteli, a v těchto fotografiích hledat světlo. Z fotek jsem skládala koláže a napadlo mě, že život věřícího člověka má být koláž jeho života a evangelia...

Řešila jsem vztahy s mými blízkými. A tyto všechny situace jsem promítla do evangelia o samaršské ženě. Stejně jako ona i já se vydala v poledne se džbánem k Jákobově studni pro vodu.

A Kristus už na mě čekal... Ženo, dej mi napít! - Nemám z čeho ti dát, Pane, vodu. Sama jsem se propadla do vyschlé studně. Nemám sama ze sebe sílu..., nemohu ovládat své tělo, nemohu se hýbat, nemohu se setkat s lidmi, nemohu jít, kam bych chtěla, vlastně nemohu nic. A vlastně ani nic nemám.

K čemu mi jsou věci, když je nemohu uchopit a používat...?

Díky nehybnosti jsem hodiny a hodiny třídila své myšlenky, vzpomínky, dobré i zlé... kolik ve mě bylo neodpuštění, nesmiření, závislosti, manipulace... Postupně jsem se naučila tyto skrytosti vidět... A prosila za odpuštění a za to, abych i já odpouštěla bez výčitek, bez nároků na vlídné jednání druhých lidí ke mně.

Odpuštěno nám už je, jenom se k tomu musíme dobrat, přijmout tuto skutečnost, která se nám připomíná při bohoslužbě. Skutečně je nám odpuštěno. Když si toto uvědomím, dává mi to pocit svobody.

Ale Kristus mě narovnal, dal mi hodnotu, jako ženě s krevetokem. Ta byla též 12 let v izolaci, unikala z ní krev, tedy život. Byla vyobcována jako nečistá mimo lidi, mimo společnost. To muselo být šílené. Ona to přeci nevzdala a šla proti tehdejšímu zázakům a pravidlům. A s tlukoucím srdcem se dotkla třásní Ježíšova oděvu.

„Kdo to byl?“

Učedníci jeden přes druhého: „Já ne, já ne.“

A ticho...

Ježíš čekal s láskou na ženu, aby se narovнала a on ji mohl přijmout a vrátit do života jako bytost milovanou, jako dceru.

Má hodnota spočívá v tom, že jsem milovaná Bohem. A to je to, co mě vrací do života.

A pochopila jsem čas. Každou minutu mohu využít pro dobro. Každý okamžik se může stát věčností, když milujeme.

...K čemu nohy, když mohu mít křídla...?

Vůbec nejsem dokonalá, moje rodina mě zná... a přesto mě mají rádi. A já je. Protože jsme zažili takové těžké chvíle, které nás spojily v modlitbě, v slzách, smíchu, naději...

A tak si myslím, že k uzdravení duše a i těla nestačí pasivní postoj čekání na zázrak, ale je

nutné naše rozhodnutí změnit svou situaci, vyjít a hledat Krista a setkat se s ním přímo tváří v tvář ve své ubohosti (ubohost - „u Boha“).

Jsou dny, kdy se nedaří, kdy se propadám a jsem zoufalá. Ale pomůže mi nasměrování vůle. Nejsem tu sama pro sebe. Jsem i pro druhé. Mohu pomoci. Třeba tím, že předám to, co jsem prožila..., že Bůh ví o každém z nás, stojí při nás, dává nám naději, že trápení má smysl.

P. S. Můj zdravotní stav se zlepšil. I díky víře mých dětí, i dětí známých, jak prohlásila jedna holčička: „Když Pánbůh uzdravil našeho vlčáka, tak může uzdravit i Jarku.“

A jak prorokoval syn Mikeš: „Mami, ve čtyřiceti se uzdravíš. A v čtyřiceti pěti budeš krásná žena, protože ženy v pětáctičeti jsou krásné. Ty budeš V.I.P. žena!“

Díky za vše. TO SI JEŠTĚ CHVILKU POČKÁM!

J. H.

Děkujeme farnici z Vysočiny za zaslání svědeckví.

ŘEKL JSEM ANDĚLOVI,

KTERÝ STÁL U BRÁNY ROKU:

DEJ MI SVĚTLO,

ABYCH MOHL JISTÝMI KROKY

JÍT VSTRÍC NEJISTOTĚ.

ON MI VŠAK ODPOVĚDĚL:

JEN JDI DO TMY

A VLOŽ SVOU RUKU DO RUKY

BOŽÍ. TO JE LEPŠÍ NEŽ SVĚTLO

A JISTĚJŠÍ NEŽ ZNÁMÁ CESTA.

(AUTOR NEZNÁMÝ)

FRANTIŠKŮV DÁREK (CO JE DŮLEŽITÉ)

„Mám ještě něco udělat?“ zeptala se sekretářka. Velmi zaneprázdněný ředitel mrkl na hodinky a prohlédl si diář. „Už bychom měli být pryč. Teď už moc práce nenaděláme.“

Sekretářka se usmála: „Ale ještě tu máte seznam dávků pro syna. Nezapomeňte, že za tři dny jsou Vánoce.“

„Ještě že jste mi to připomněla!“ Ředitel si povzdechl. „Bojím se, že se na mě bude trochu zlobit. Nejspíš právem, protože mám na rodinu tak málo času. Když večer přijdu domů, syn už spí. Skoro nikdy nemáme čas. Ale aspoň o Vánocích chci, aby ode mne dostal pořádný dárek. Jenomže... kde na to vzít čas? Víte co? Kupte ho vy. Na penězích nezáleží. Přečtete si ten seznam a kupte všechno, co si syn přeje.“

Sekretářka otevřela dopis od syna, potřásla hlavou a usmála se: „Víte, že vaše příkazy vždycky plním, ale tentokrát to vážně nejde.“

„Proč ne? Copak si osmileté dítě může přát věc, kterou mu nemůžu koupit? Ukažte mi ten seznam!“

Sekretářka mu mlčky podala synův dopis. Ředitel si ho přečetl: „Milý tatínku, k Vánocům bych si přál, aby sis celý příští rok pro mne každý den (nebo skoro každý den) našel půlhodinku času. Nic jiného nechci. Tvůj František.“

Dvěře

Na jednom známém obraze je Ježíš v setmělé zahradě. Levou rukou drží lampu, která celý výjev osvětluje, a pravou tluče na mohutné a pevné dveře.

Když byl tento obraz poprvé představen veřejnosti, jeden návštěvník měl k autorovi připomínku.

„Na vašem obraze je chyba. Ty dveře nemají kliku.“

„To není chyba,“ odpověděl malíř. „To jsou dveře lidského srdce. Ty se dají otevřít jen zevnitř.“

Přepsáno z Příběhů pro duši od Bruna Ferrera

Tajemství života

Té noci složil jeden z pastýřů k jesličkám břemeno, které ho velmi tížilo. Pochopil, stejně jako bychom to měli pochopit i my, že je dobré si před Ježíškem vylít srdce a vypustit z duše všechny skryté city. Nejkrásnější dar, který mu můžeme dát, je naše srdce takové, jaké doopravdy je, ne jaké bychom si přáli mít. Nikdo se v lidských srdcích nevyzná jako on.

A tak s hrstí datlí pastýř daroval narozenému Pánu osten, který ho dlouho bodal u srdce: neshody s rodiči. Byl to zamotaný příběh plný nedorozumění, jehož vlákna se časem neuhládila, ale naopak ztvrdla, jako by byla z ostnatého drátu.

„Navštívím je. Pokusím se to urovnat,“ řekl si pastýř, když se zvedl od jesliček. V domě

rodičů ho ale čekalo překvapení. Za okny bylo vidět slabé světlo, ale na klepání na dveře nikdo neodpověděl. Zneklidnilo ho to. Zeptal se sousedů, jestli jeho rodiče někam neodešli. Kdepak, k večeru se vrátili z pole, jako obvykle.

Pastýře přepadly černé myšlenky. Vyrázil dveře násilím a vnikl do domu. Všechno se zdálo v pořádku. Všechno bylo čisté, popel z krbu vymetený a čerstvě vyloupané fazole napovídaly, že rodiče tam někde musí být. Přesto se ale manželská postel ve vedlejší místnosti zdála prázdná. To jen plamínek dohasínající svíčky vytvářel iluzi pohybu.

Pastýř se zklamaně chystal odejít, když cosi zaslechl. Mohlo to být nesmělé zamňoukání kotěte, stejně dobře jako vrznutí dveří. Zvuk vycházel z ložnice. Muž zvedl lampu ze stolu a podíval se do ložnice. Na posteli ležely vedle sebe dvě malíčké děti. Museli to být jeho rodiče. Přestože se to zdálo absurdní, poznal je na první pohled. Maminčiny světlé oči a tatínkovy tmavě hnědé se na něho dívaly jako kdysi dávno: laskavě, mile a něžně.

Pastýřovi přejel mráz po zádech. Nebylo to strachem, ale samou radostí. Neptal se, jak a proč se udál takový div. Jednoduše o ně začal starostlivě a něžně pečovat. Umyl je, osušil a zavinul do plenek, nakrmil je teplým mlékem svých ovcí, pomazlil se s nimi a zpíval jim tu nejkrásnější ukolébavku, kterou znal. Pamatoval si ji z dětství. A nakonec nad nimi bděl, když usnuli.

Ráno ani trochu nezapochoyboval, že ruka, která mu vklouzla do vlasů, patří jeho mamince, a se škádlivým štipnutím do tváře ho budí jeho tatínek.

Nemuseli si nic vysvětlovat. Všichni tři pochopili, že dítě, které vyrostle, je dospělý člověk, a že rodiče se k stáru stávají dětmi.

Předešli bychom spoustě nedorozumění, kdybychom všichni pochopili respekt, s jakým se u jeslíček dívali Josef s Marií na Ježíška a s jakým každému z nás se dívá do očí Boží syn.

Z knihy Příběhy vánoční noci

Mirka Červenková

VZDĚLÁVÁME SE

NAROZENÍ JEŽÍŠE KRISTA – CO O NĚM VÍME?

Milí přátelé, protože prožíváme Vánoce, přerušíme v tomto čísle sérii článků na téma Vyznání víry a připomeneme si pár důležitých faktů o nich. Dobře víme, že o Vánocích slavíme narození Ježíše Krista. Jistě víme o vánočních svátcích i mnoho dalšího; snad ale neuškodí si některé ze znalostí osvěžit – ne nadarmo se říká, že opakování je matka moudrosti! Některé z uvedených údajů vám určitě budou notoricky známé; jiné možná méně...

Proč slavíme Ježíšovo narození?

Tato otázka souvisí s jinou: Kdo je vlastně Ježíš? Byl to dobrý člověk? Hrdina? Boží posel – něco jako vtělený anděl? Prorok? – My, křesťané, věříme, že **Ježíš je BŮH, KTERÝ SE STAL ČLOVĚKEM**. Je tedy PRAVÝM BOHEM a PRAVÝM ČLOVĚKEM. (V náboženství mi kdysi jedno z dětí řeklo, že Ježíš je napůl Bůh a napůl člověk. Tak to tedy ne! ☺) | Ježíšovo jméno dává najevo jeho výjimečné poslání: **jméno Ježíš znamená v překladu „Bůh**

zachraňuje“. A skutečně: on přišel, aby nás zachránil před smrtí a hříchem. Připomeňme si zde také význam jména Kristus. Ono vlastně nejde o jméno, ale o titul. **Kristus** – původně řecké slovo – je totéž, co hebrejské **Mesiáš**. Obojí to znamená „Pomazaný“ (posvátným olejem) – tedy od Boha vyvolený.

Kdy a kde se Ježíš narodil?

Země, kde se Ježíš narodil, a ve které prožil většinu svého života, je v Bibli nazývána většinou **Palestina** – na jejím území se dnes nachází stát Izrael. V době Ježíšova života tuto zemi ovládali Římané. Buď tam dosazovali krále, který jim odváděl daně (Herodes Veliký) nebo vládli sami prostřednictvím svých místodržitelů (Pilát). V Římě v době Ježíšova narození panoval císař Octavianus Augustus (vládl v letech 27 před Kristem až 14 po Kristu).

Jak známo, **přesný rok ani datum Ježíšova narození neznáme** – a to i přesto, že se od jeho narození počítá náš letopočet... Jak je to možné? Náš křesťanský letopočet samozřejmě nebyl zaveden jen tak brzy po Ježíšově narození – to byla událost, o které věděl jen málokdo. Letopočty tehdy byly různé: jejich „startovní čarou“ byl buď počátek starověkých olympijských her (776 př. Kr.) nebo založení města Říma (753 př. Kr.), případně počátek panování jednotlivých císařů. Až v 6. století po Kr. si opat (představený) římského kláštera jménem Dionysius Exiguus uvědomil, že Ježíšovo narození je tak zásadní událostí, že by se od ní měl začít počítat **křesťanský letopočet**. On sám podle všech tehdy dostupných pramenů stanovil rok nula. Až o mnoho později se zjistilo, že nebyl tak úplně přesný. Například se ví, že král Herodes, který chtěl malého Ježíše zabít, zemřel už r. 4 př. Kr. Je tedy velmi pravděpodobné,

že se Ježíš narodil někdy v letech 7-4 „před Kristem“ (zde je asi lépe psát „před naším letopočtem“ ☺).

Neznáme ani **datum Ježíšova narození**. Dvacátý pátý prosinec byl stanoven až později. Jsou dvě teorie, které stanovení tohoto data vysvětlují.

První z nich říká, že tento den byl stanoven jako výroční den Ježíšova narození proto, aby vytlačil pohanský římský svátek „nepřemožitelného boha Slunce“ (latinsky Natale Solis Invicti). Byl to stávek související se slunovratem. Křesťanům při tom bylo inspirací i to, že už ve SZ je vykupitel nazýván „sluncem spravedlnosti“ (Mal 3, 20); v NZ se sám Ježíš označuje za „světlo světa“ (Jan 8, 12). Z tohoto pohledu jsou tedy Vánoce svátkem pravého Slunce, jež zahání všechny temnoty.

Jiní badatelé ovšem uvádějí, že v datum 25. 12. jako den Vánoc bylo v Římě slaveno už před zavedením tohoto pohanského „slunečního“ svátku (byl zaveden až císařem Aureliánem r. 274 po Kr.), tedy na začátku 3. století, a to podle starobylé tradice, která o tomto dni mluvila jako o dni Ježíšova narození. Je to ovšem také jen teorie – zaručené zprávy o slavení Vánoc v Římě v „našem“ termínu máme až z roku 336 po Kr.

Co nám říkají evangelia?

O Ježíšově narození a dětství mluví **dvě ze čtyř evangelií: Matouš a Lukáš**. Co nám tyto dva evangelisté říkají, když jejich vyprávění spojíme dohromady? Ježíšova **matka Maria** a jeho **pěstoun** – snoubenec Panny Marie – **Josef** žili na severu Palestiny ve městě **Nazaret**. **Lukášovo evangelium** mluví tom, že císař Augustus vydal příkaz, aby se „v celém světě“ – tedy v Římské říši – vykonalo sčítání lidu. Josef s Marií se proto vydali do městečka **Betléma**, které se

nachází na jihu Palestiny, a ze kterého pocházel rod krále Davida, k němuž oba příslušeli. Pro představu: z Nazareta do Betléma je to vzdušnou čarou asi 110 kilometrů. Po krivolakých cestách museli tedy za několik dnů urazit jistě aspoň 150 kilometrů. V Betlémě nebylo kvůli návalu příchozích místo, a tak se náš Spasitel narodil v hodně nouzových podmínkách – dobře víme, že místo kolébky na něj zbyly jen jesličky se senem pro zvířata. Evangelia nemluví o tom, zda se Ježíš narodil ve stáji (jak to zpíváme v koledách), v jeskyni anebo v nějakém přístřešku. Narozenému Kristu se na pokyn andělů přišli poklonit pastýři. Osmého dne po narození byl Ježíš podle židovského zvyku obřezán a pojmenován. Když mu bylo čtyřicet dní, přinesli ho Josef s Marií do **jeruzalémského chrámu**, aby ho „představili“ Hospodinu a aby za něj přinesli oběť (jako připomínku této události slavíme Hromnice). Tato oběť se přinášela za všechny prvorozené syny – byla ustanovena ve Starém zákoně na památku toho, že při odchodu z egyptského otroctví byli izraelští prvorození synové uchráněni před smrtí. V Jeruzalémě se maličký Ježíš a jeho rodiče (víme, že Ježíš je Boží Syn, ale evangelia mluví občas pro zjednodušení o Marii i Josefovi jako o jeho „rodičích“) setkal se starcem Simeonem a prorokyní Annou... A nyní nastupuje na scénu **Matoušovo vyprávění** o událostech, o nichž Lukáš nemluví. Svátá rodina zřejmě ještě nějakou dobu zůstala v Betlémě. Sem přicházejí **mudrci od východu**, které sem přivedla hvězda, aby se Pánu poklonili a přinesli mu dary. O narozeném Ježíši – „králi“ – se dozvídá i **král Herodes**. Zřejmě měl strach, že Ježíš bude jednou chtít připravit o panování jeho syny, a tak dochází ke známému vyraždění betlémských chlapců. Josef je předem ve snu varován, a tak prchá s Marií a Ježíškem do **Egypta**. Tam žili mož-

ná pár měsíců, možná nějaký rok, dokud se nedozvěděli o smrti krále Heroda. Protože ale po něm začal v Jeruzalémě vládnout jeho krutý syn Archelaos, vrátili se raději zpět do **Nazareta**, který patřil pod nadvládu o něco méně zlotřilého Archelaova bratra Heroda Antipy (ani ten ovšem nebyl úplně neviňátko: jednou nechá popravit Jana Křtitele).

Jak to bylo s hvězdou?

Matouš mluví o tom, že Ježíšovo narození zvěstovala **záhadná hvězda**. O jakou hvězdu se jednalo? Na našich betlémech bývá znázorněna jako **komet**a (takto betlémskou hvězdu poprvé na svém obraze zpodobnil kolem roku 1300 známý malíř Giotto). Astronomové se spíše přiklánějí k tomu, že mohlo jít o **vzplanutí nové hvězdy** – takzvané novy. A ještě více se jim líbí myšlenka, že to bylo **přiblížení** (říká se tomu konjunkce) **dvou planet**, zřejmě Jupiteru a Saturnu. K takové konjunkci skutečně došlo r. 7 př. Kr., takže by to odpovídalo i předpokládané době Ježíšova narození. A nezapomeňme ještě na jednu možnost – že se jednalo o Bohem způsobený **zázračný úkaz**.

Jak to bylo se Třemi králi?

Kdo byli známí „**tři králové**“? Předně – Matouš nemluví o králich; používá slovo „mág“, jež většinou bývá překládáno jako „mudrc“. Nevíme s jistotou, kolik jich bylo. **Počet tři** (podle počtu darů, jež přinesli), poprvé uvádí ve 3. století církevní učenec Órigenés. Některé tradice ovšem uvádějí i jiné počty – v západní církvi se mluví o dvou až čtyřech a na východě (o. Josef Kubeš by byl překvapen ☺) až o dvanácti mudrcích!

Označení „králové“ používá poprvé až v 6. století církevní spisovatel Cesareus z Arles. Zřejmě ho k tomu přivedla zmínka

v knize žalmů („Králové Taršíše a ostrovů přinesou dary, králové Arábie a Sábý zaplatí daně. Všichni králové se mu budou klanět, všechny národy mu budou sloužit.“ (Ž 72, 10-11)). Jména Kašpar, Melichar a Baltasar se objevují až ve středověkých legendách.

Víme, že v den svátku Zjevení Páně („Tři králů“) si necháváme označovat dveře svěcenou křídou nápisem **K + M + B** (původně latinsky C + M + B). Toto označení může mít dvojnásobný výklad. Buď je připomínkou jmen tří králů, nebo odkazuje na větu Christus mansionem benedicat (Kristus ať žehná (tento) dům). „Plusy“ mezi písmeny jsou samozřejmě znamením kříže. Jejich počet je odkazem nejen na tradiční počet králů, ale především na Nejsvětější Trojici.

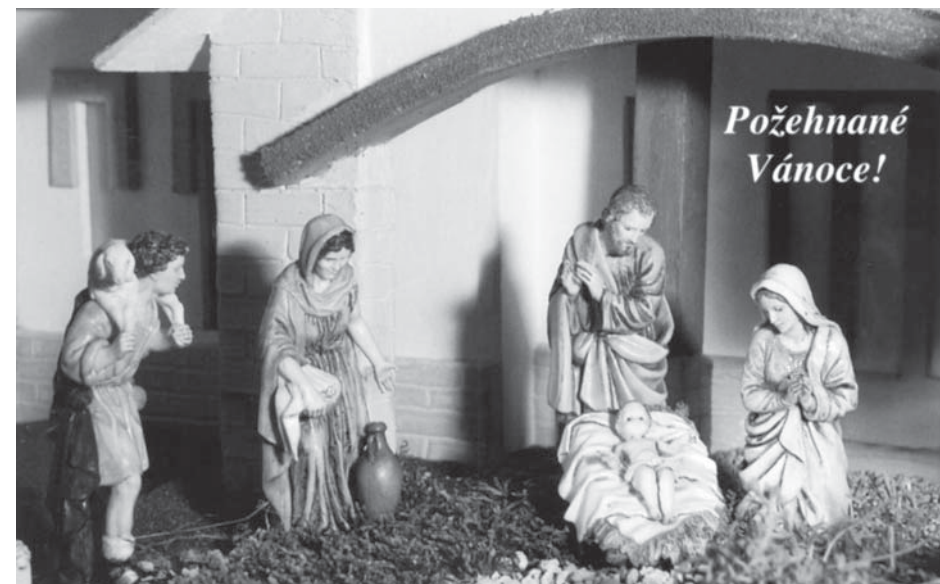
A co král Herodes?

Herodes vládl jako král podřízený Římanům nad Palestinou v letech 37-4 př. Kr.

Byl to zřejmě schopný stavitel (přestavěl jeruzalémský chrám, nechal postavit známé pevnosti a paláce, např. Herodium a Masadu) a válečník. Byl to ale především velmi krutý, možná psychicky nemocný člověk. Je o něm známo, že nechal mimo jiné zavraždit i jednu ze svých manželek jménem Mariamne a také tři ze svých synů. Proto asi příliš neváhal pobít nevinné betlémské děti ve chvíli, kdy měl dojem, že moc jeho rodu je ohrožena. Bývá proto někdy nazýván také Herodem Ukrutným. Po jeho smrti se Palestina rozdělila na tři části, nad kterými panovali jeho synové: Archelaos, Herodes Antipas a Filip.

Připomenuli jsme si něco o okolnostech narození Pána Ježíše. Snad nám některé z těch znalostí budou k užítku. Nezapomeňme ale na to, že daleko důležitější, než toho o Ježíši hodně vědět, je žít v přátelství s ním. Moc nám všem přeji, ať se nám to daří.

o. Petr

LIDÉ NAŠÍ FARNOSTI

Jsou svátky a kostel je opět vyzdoben k oslavě Božího narození. Tentokrát jsou to převážně stromečky a vánoční ozdoby, které obdivujeme, ale po většinu roku se setkáváme s jinou výzdobou – květinovou. A že bývá nádherná, to nemůže snad nikdo popřít. Proto jsme položili několik otázek těm, které ji připravují, abychom si dokázali představit, co je s touto službou spojené. Naše otázky směřovaly k paní Anežce Bílíkové (AB) a paní Zdeňce Netopilíkové (ZN).

1) Jak jste se k této službě dostala?

AB: Už jako školačka jsem nosila květiny od Formánkových do kostela a pomáhala jsem je Františce Salajkové dávat do váz. K aranžování jsem se vrátila, až jsem se vdala a takto to dělám dodnes, teda asi 30 roků.

ZN: Tuto službu mi předala Jana Bačová, roz. Fukalíková, poté, co se vdala.

2) Vaše výtvořky a nápady obdivuje nejen farník. Můžete nám říct, kde čerpáte stále nové inspirace?

AB: Někdy jedu na Floru Olomouc, ale poslední roky je tam výzdoba hodně moderní, takže pro kostel často nepoužitelná. Ráda se podívám na floristické časopisy nebo si zajedu na Velehrad do baziliky.

ZN: Inspiraci získávám z floristických časopisů, internetu a také z vlastní fantazie.

3) Z vlastní zkušenosti vím, že každá služba potřebuje svůj čas, který je většinou ostatním skryt. Můžete tedy popsat, jaké úkony tato služba obnáší a kolik času jí týdně věnujete a jak se dá zvládnout složitější výzdoba např. před důležitými svátky?

AB: Když jsem chodila do práce, tak to bylo časově hodně náročné. Výzdobu před svátky jsem dělávala v noci, většinou do jedné hodiny. Teď na to mám více času, tak to stihnu přes den. Musím poděkovat Petře

Maršálkové, že si vzala na starost sochy Ježíše a Panny Marie. Stolík, na kterém se stojí, když se dělá vazba, není velký a když se tam dá kbelík na odpad a květiny, není se pomalu kam postavit. Přeji jí, ať je šikovnější než já a nepadne mezi dětské lavičky, jak se mi to už 2x podařilo. Jinak květinám dolévám vodu skoro každý den.

ZN: S věnováním času je to rozdílné v tom, zda se jedná o běžnou výzdobu, a nebo je to výzdoba ke svatbě nebo k významným svátkům. Příprava spočívá v tom, že si nejdříve květiny musím zajistit a pak vytvořit aranžmá. Dále je potřeba během týdne květiny průběžně zalévat a někdy je nahradit novými, zvláště v letním období. Běžná výzdoba mně týdně zabere 2-4 hodiny. Výzdoba k velkým svátkům je časově náročnější jak na přípravu, tak na realizaci.

4) Kdysi se na oltáři i jinde v kostele objevovalo to, co zrovna kvetlo v dědině. Květiny byly od různých dárců. Dnes tomu tak není a tak mnohé zajímá, kde nakupujete květiny na výzdobu?

AB: Květiny nakupujeme u p. A. Škrobákové nebo u p. R. Červenkové. Abychom co nejvíc ušetřili, jezdivám i do supermarketů pro růže. Na běžnou výzdobu mi přispívají dobrovolně i někteří farníci – a za to jim moc děkuji. Větší slavnosti, jako jsou Velikonoce, Boží Tělo, Božské Srdce, Seslání Ducha svatého a hody

jsou hrazeny z farních peněz. Svatby, bířmování nebo sv. přijímání si nevěsty, bířmovanci a rodiče dětí platí sami.

Květiny ze zahrádek jsou jen sezónní záležitost, ne každou květinu můžu použít. Je dobré, pokud květina vydrží ve vazbě aspoň týden. Velké díky patří mojí švagrově A. Bílíkové, dále B. Komosné, M. Račické a A. Krátké, které mi umožnily vstup do jejich zahrad a na pole, kde pěstují především mečíky, jiriny a jiné květiny. Některé květiny mám i doma na zahradě.

ZN: V letním období používám květiny z vlastních zdrojů i od tetiček, které každoročně pěstují květiny pro tento účel, za což jim velmi děkuji. Jinak v průběhu roku květiny nakupuji na velké výzdoby převážně u paní Aničky Škrobákové, která se snaží vždycky sehnat to, co si „navymýšlím“ (i když to vždy není jednoduché ☺). Snažím se nakupovat co nejlevněji, a tak využívám i nákupu řezaných květin v Tesco nebo Lidlu. Velkou zásobitelkou květin je také má kolegyně Anežka Bílíková.

5) Vzhledem k vašemu umu nám na jazyk přijde i následující otázka: Neuvažovala jste se zapojit do nějaké květinářské soutěže?

AB: Do květinářské soutěže jsem se nikdy nechtěla zapojit, ale na nějaký květinářský kurz jsem si vždycky přála jít. Jenže když jsem chodila do práce, nebyl čas a možnost, a teď už je tady stáří, takže si musím vystačit s tím, co umím. Zatím mě to baví a dělám to ráda.

ZN: Ne, o této možnosti jsem nikdy neuvažovala.

Chci ještě jednou touto cestou poděkovat oběma „květinářkám“, že si našly čas a na otázky nám odpověděly. Věřím, že i vás, milí farníci, stejně jako nás, odpovědi zaujaly. Chceme tímto poděkovat i všem těm, které jsme neoslovili, přestože taktéž pomáhají s květinovou výzdobou. Děkuje Mirce Červenkové, Petře Maršálkové, Pavle Hranické a dalším.

připravila Hana Maděryčová

PŘEDNÁŠKY PRO MANŽELE

ŠTĚDROVEČERNÍ RADA

O těch Vánocích jsme se s manželem strašně pohádali.

Po tolika letech se už vlastně ani nepamatuju, proč... na tolik důvodů hádek člověk brzy zapomene.

Ale zbude hořkost. Děti nás zděšeně pozorovaly. Dělali jsme to, co je zavrženíhodné, hádali jsme se před dětmi.

Někdy mě napadá, jak to pro dítě musí být zlé, když se rodiče, ti „dobří obři“, před ním začnou hádat. Jako by šlo o nějakou strašidelnou válku božstev...

Hádky jsou ošklivé. A hádky o Vánocích? Kolik lidí by se přestalo hádat, jenom kdyby si včas uvědomilo, že se hádají... „blízko Betléma“. Kolik lidí by se přestalo hádat, jenom kdyby si uvědomili, že jejich hádky naslouchá anděl...

A je nějaké slovo, kterému by nenaslouchal anděl? My jsme se si to s manželem o oněch Vánocích neuvědomovali. Stromeček byl krásně, dokonce překrásně vyzdobený. Dárky byly zabaleny. Maminka, která žila s námi, chodila po bytě provoněném vůni vánočních řízků a kapra...

A já si uvědomila, že mi nic nebude chutnat, taková hořkost ve mně byla, jako bych si měla dávat do pusy ne dobroty, ale pelyněk. Jako bych měla při vánoční večeři večeřet oblázky. A tak jsem si řekla, že se toho pocitu zbavím a že si ještě jednou s manželem všechno vyříkám... a pěkně hlasitě.

Maminka to asi zpozorovala. Bylo na mně vidět, že jsem připravená něco začít říkat, něco hrozného. Něco, čeho budu jednou velice litovat. Dívala se na mě starostlivě. A dala mi radu. RADU RAD.

„Víš, někdy může být velkým dárkem, když budeš mlčet a nepovíš to, co jsi chtěla povědět,“ zašeptala mi.

Když o tom uvažuji po letech, byla to asi nejkrásnější vánoční rada, jakou jsem mohla dostat... VÁNOČNÍ DÁREK.

To, co jsem tehdy chtěla říct, bylo velice, velice silné. A není vyloučené, že by manžel

odešel. Odešel? Kdo ví... Zůstala bych s dětmi a matkou sama.

Mlčela jsem. A dala tím mlčením dar. Velký dar. A snažím se dávat ony dary mlčení často. Vzpomínám, co tento dar tehdy dokázal.

Každý den se může dát nějaký vánoční dar slova, dobrého slova, které jako lávka umožní přejít ze tmy do světla...

Ale každý den se také může dát nějaký vánoční dar, dar mlčení, který pomůže, aby něco mohlo dál znít, žít, dál svítit... třeba nedokonale.

Kolik vánočních slov se může vyslovit nejen o Vánocích, kolik dobrých slov se může vyslovit každý den...

Dnes. I dnes. I zítra...

z knihy Andělské cesty

ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY

FARNÍ RADA SE SEŠLA 19. ZÁŘÍ 2012

Projednány byly následující body:

- Příprava slavnostní mše sv. novokněze Josefa Kubeše (proběhla dne 4. listopadu); zajištění všeho potřebného pro tuto bohoslužbu.
- Byla prohlédnuta nová dlažba kolem kostela; drobné nedostatky (několik špatně vyspávaných míst; dodláždění místa pro lavičky atd.) byly v průběhu dalších týdnů napraveny. Celková cena provedených prací byla 597.793,- Kč.
- Plány na úpravu prostory kolem kostela („parkánu“) – na jaře se bude v úpravách pokračovat; odstraněna bude např. nepotřebná část zidky mezi kostelem a smrkem u fary.
- Je třeba s pomocí dendrologa zjistit stav tohoto stříbrného smrku, aby se předešlo případným úrazům. (Lipy kolem kostela byly odborně prohlédnuty před dvěma lety.)
- Byly projednány předběžné návrhy na opravu a zároveň úpravu stodoly. Po úpravách by měla sloužit i jako prostor pro příležitostná setkání při horším počasí, např. při farních dnech, po velikonočních vigiliích apod.

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

S. Omartianová: Síla manželčiny modlitby

Nakl. Paulínky, 199 stran

Žít v dnešní době v úžasném manželství se jeví mnohé z žen jako nedostupná vize. Jak málo křesťanek skutečně věří v sílu modlitby a Boží moc. Autorka zkoušela řešit své problémy v manželství různými metodami - hádáním se, doprošováním, ignorováním, vyhýbáním se, konfrontací a také populární „tichou domácností“. Trvalo jí, než si uvědomila, že je třeba začít s modlitbou.

Mnohé z manželek vstupují do stavu manželského s představou, že náš vyvolený je ten nejlepší. Nebo alespoň že bude stále tak milý, vstřícný, trpělivý, jako když se o nás ucházel. Běda však, když opadne hormonální hladina a vedle nás se nachází stejně omezený a chybující jedinec, jako jsme my samy. Dříve nebo později vidíme, že musí dojít ke změně, nejlépe k lepšímu. Mnohdy však požadujeme radikální změnu druhé osoby, aniž bychom nahlédly potřeby změny vlastních postojů, návyků a chování. Pokud vydáme sílu směrem ke změně druhého, brzy nám dojde dech, neboť jediná osoba, kterou je v naší moci měnit, je naše vlastní. Blažená žena, která toto včas zahlédne. V okamžiku, kdy přestaneme rýpat, kritizovat, hrozit nebo vyčítat, ale místo toho sepneme ruce k modlitbě, začne proměna...

P. Gribaudi: Příběhy vánoční noci

Nakl. Portál, 91 stran

ÚRYVEK Z KNIHY:

Pastýři, kteří spatřili nebeské znamení, se radostně rozběhli k Betlému. Všichni až na jednoho. Každé znamení, které do té doby uviděl, mu přineslo jen trápení. Byl by nejradši, kdyby se v životě vůbec nic nedělo,

jen aby se na něj ustavičně nevalily další zkoušky a protivenství.

Světlo komety bylo tak jasné, že proniklo až k jeho srdci. Jenže pastýřovo srdce jako by se neumělo radovat a užívat si pokoje. Nevěděl, proč cítí jen hořkost a strach, které přicházely z temnoty a svíraly ho svými spáry.

Dlouho váhal, zda se má vydat na cestu. Báł se. Právě tehdy k němu dolehl hlas andělského sboru: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“ Proč zpívají o lidech dobré vůle, které má Bůh rád, a ne o všech lidech? Ta slova mohou mít jediný důvod: některé lidi má Bůh rád a jiné ne. Pastýř určitě patřil k těm druhým. Nemohl být milován Bohem, protože byl vinen něčím, co vycházelo přímo z jeho podstaty.

Noc plná pokoje se pro něj stala nocí utrpení a zoufalství. Ovce ponechal u fíkovníku a sklonil se nad studnu. Zvedl nohu a chystal se vylézt na okraj studny, ale do nohy ho bolestivě píchl trn. Byl to trn bodláku zašlapaného do prachu kolem studny. Zbyl mu jediný trn, a právě o něj se pastýř musel píchnout!

„Neřáde!“ zasyčel pastýř do ticha. Bodlák promluvil: „Co jsi za člověka, že nadáváš bodláku za jediný dar, který má?“ „Ty říkáš dar tomu zatracenému ostnu?“ „Jiný nemám,“ odpověděl bodlák. „Jako já každý den děkuju Bohu za jediný dar, který mi dal, měl bys mu děkovat taky. Nejsi přece jiný než já.“

Muž se odmlčel. Bodlák má pravdu. Bůh miluje své tvory pro to, jací jsou. Lidé, které Bůh miluje, jsou tedy všichni, kdo se od něj nechají milovat takoví, jací jsou.

Muž se zamyslel, ale bodlák pokračoval: „Ty se nechceš nechat milovat jaký jsi, se všemi ostny, jedem a kdoví čím ještě. Chtěl bys být milován takový, jaký nejsi. V tom spočívá tvá pýcha, která tě odděluje od světa i lidí. Pýcha ucpává přítok Boží lásky a nedovolí, aby ses do ní mohl ponořit.“

Muž se zamyslel. Všechno bylo tak snadné pochopit, ale přijmout to bylo velmi těžké. Teprve když poklekl vedle jesliček a ucítil Ježíškovu ruku ve vlasech, mu to došlo. Na jeho hlavě ježaté bodláčímí myšlenkami držel Ježíšek dlouho svou ručičku, aby muži i celému vesmíru sdělil, že se stal člověkem hlavně a především

pro lidi, kteří jsou jako bodlák. Věděl, že ho jejich trny přivedou na kříž. Ale nemohl se vzdát svých nejvíc problémových dětí, těch nejsobečtějších a nejnevědčtějších. Co za lásku by to jinak bylo?

PRO DĚTI A MLÁDEŽ:

D. Pfanmmüller: Když přišla na svět láska

Beletristicky zpracované epizody ze života Pána Ježíše od narození až po zmrtvýchvstání. Poutavě napsaná kniha zaujme nejen starší děti, ale i dospělé.

M. Červenková

PRO ZASMÁNÍ

„Od kdy je Pán Bůh?“ „Od 25. prosince.“

„Proč slavíme advent?“

„Aby nebyly Vánoce brzy.“

„Proč musela Svatá Rodina utéct do Egypta?“

„Protože chtěl Herodes Ježíška ukřižovat.“

„Co zpívali andělé nad Betlémem?“

„Pásli ovce valaši.“

„Jak se jmenují dvě zvířata, která se obvykle kreslí v betlémě?“

„Osel a ...“

„Vůl,“ říká jiný žák.

„Ne to není pravda. Vůl není zvíře, vůl je nadávka!“

„Co nesli tři králové do Betléma Ježíškovi?“

„Zlato, kadidlo a myrhu.“

„Proč přinesli zlato?“

„Protože to byl Boží Syn.“

„Proč kadidlo?“

„To je nočníček pro Ježíška.“

„Kdo mi řekne jména členů Svaté rodiny?“

Žák: „Máma, táta a děti.“

Na závěr slavnostní vánoční bohoslužby kněz promluvil: „Přeji vám všem radost z příchodu Spasitele na svět a vám, kteří sem nechodíte pravidelně, přeji i šťastný nový rok, požehnané Velikonoce a vydařenou dovolenou...“

Malý chlapec řekne silnou nadávku. Tatínek mu na to říká: „Od koho jsi slyšel takové škaredé slovo?“ „Od Ježíška,“ říká synek. „Nemluv nesmysly a řekni pravdu,“ zlobí se tatínek. Ale chlapec trvá na svém. „Opravdu, tati. Když dával Ježíšek na Štědrý den dárky pod stromeček, najednou zhaslo světlo. On se potmě udeřil o židli a řekl docela zřetelně, co teď já. A dokonce to ještě dvakrát opakoval.“

Cestička

CO SE ANDĚLOVI NELÍBILO

Aneb Proč byl u jesliček oslík s volečkem

Zatímco Josef s Marií putovali do Betléma, jeden z andělů svolal všechna zvířata, aby mezi nimi vybral ta nejvhodnější, které budou v chlévě pomáhat Svaté rodině.

Jako první se samozřejmě hlásil lev: „Jen král je hoden sloužit Králi světa,“ zavrčel. „Já se postavím ke vchodu a každého, kdo by se chtěl k Ježíškovi jen přiblížit, roztrhám!“ „Jsi příliš hrubý,“ namítl anděl.

Andělovi se k nohám ihned začala lísat liška. Vychytrale ho s nevinným výrazem přesvědčovala: „Nejvhodnější jsem přece já. Každé ráno pro Božího syna ukradnu nejlepší med a mléko. A Maria s Josefem se se mnou také budou mít dobře. Každý den jim přinesu mladoučkou slepici.“ „Ty jsi příliš nepoctivá,“ řekl anděl.

Po těch slovech před andělem roztáhl svůj nádherný ocas páv. Zamával mu perím duhových barev před očima a prohlásil: „Se mnou se i obyčejná stáj změní v královský palác, který by jim záviděl i Šalomoun!“ „Ty jsi zase moc pyšný,“ minil anděl.

Zvířata předstupovala před anděla jedno po druhém a vychlovala své největší přednosti. Marně. Andělovi se nezamlouvalo ani jedno z nich. Ale všiml si osla a vola. Pracovali na poli vesničana, který bydlel poblíž betlémské stáje.

Anděl na ně zavolal: „A co můžete nabídnout vy?“ „Nic,“ odpověděl osel a sklopil skromně dlouhé uši. „My jsme se nenaučili ničemu – jenom pokoře a trpělivosti. Všechno ostatní nám přinese jen rány holí.“ Vůl však nesměle namítl, aniž by vzhledl od země: „Ale čas od

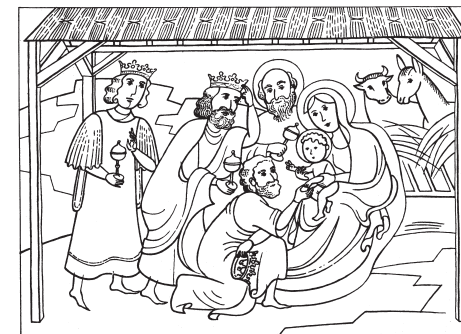
času bychom mohli odhánět mouchy dlouhým ocasem.“

Konečně se anděl spokojeně usmál: „Právě vás jsem potřeboval.“

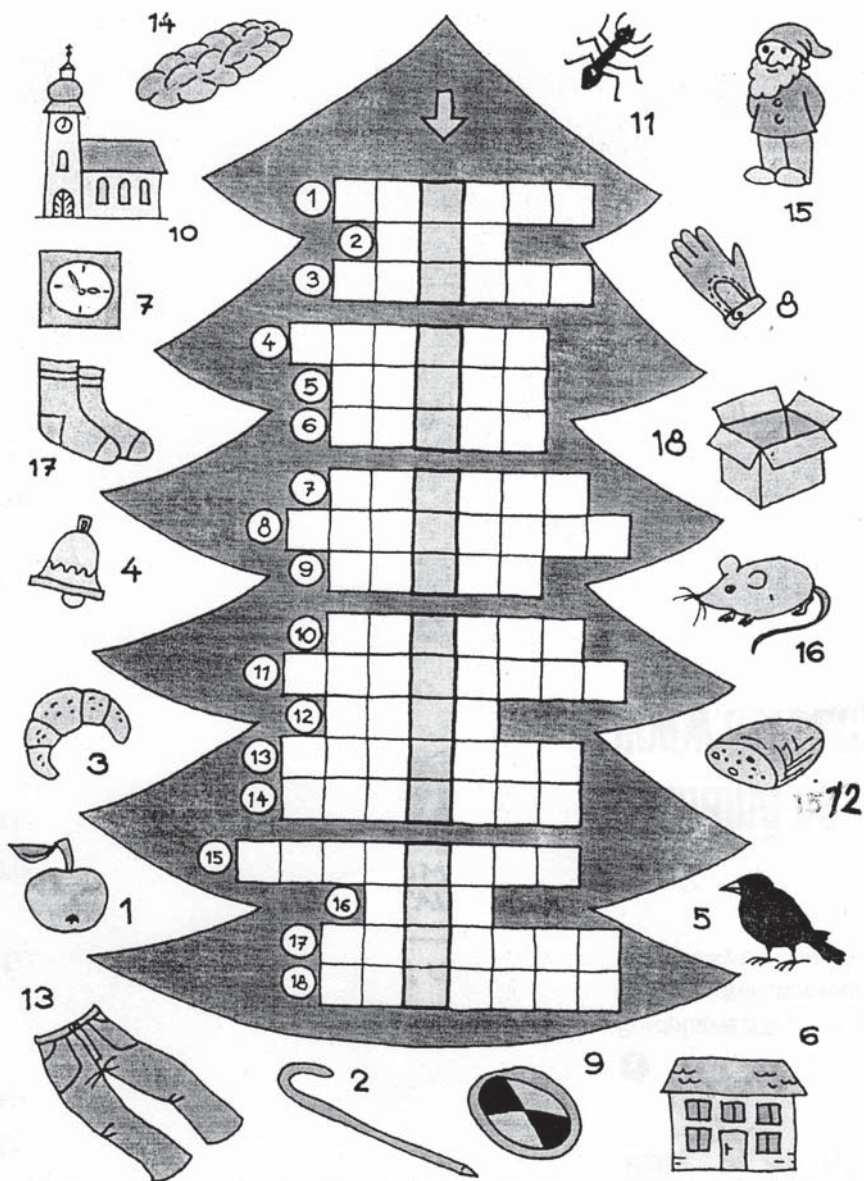
Ahoj kluci a děvčata !

Je tu opět Štědrý den. Ten slavíme každý rok 24. prosince. Večer začínají velké svátky – Vánoce, na které jste se určitě těšili a připravovali už dlouho dopředu. Proč však tento den nazýváme Štědrý a proč si dáváme dárky? Připomínáme si totiž, že Bůh nám projevil svou štědrost tím, že nám (dokončení najdeš v tajence doplňovačky). I my se máme vzájemně obdarovávat, a to nejen o Vánocích. Je jeden velký dar, který můžeme dávat stále a to je ÚSMĚV.

Přejeme vám, ať dobu, kdy si připomínáme narození Krista, prožijete co nejlépe.

DOPLŇ SLOVA DO TAJENKY PODLE OBRÁZKŮ

ZPRÁVY Z DIECÉZE

TŘI DNY KŘESŤANSKÉ SPIRITUALITY S ANSELMEM GRÜNEM

10. – 12. 5. 2013 Brno

Téma přednášky v pátek a rekolekci v sobotu bude upřesněno.

Více informací o návštěvě Anselma Gruna v Brně najdete na: www.biskupstvi.cz/pastorace

NĚCO PRO MLÁDEŽ OD 15 LET:

Tajemství vztahů

25. - 27. 1. 2013

DCŽM MAMRE Osová Bítýška

Novinka pro mládež v nabídce Diecézního centra života mládeže v Osově Bítýšce

- Kolik opravdových přátel máš na Facebooku?
- Hádáš se častěji se svým počítačem nebo s lidmi? Kde je error?
- Dělá ti problém navázat vztah?
- Jsi v kolektivu boss, nebo máš pozici, která se ti nelíbí?
- Chceš se vyznat ve světě kluků/holek?
- Už přijel tvůj vysněný princ? Jestli ne, přijed ty!

UZDRAVENÍ U BETLÉMA

Jednou na Vánoce byla opravdová zima. Mrzlo, foukalo a jak se říká: ...ani psa by nevyhnal. I přesto jsem zatoužila vyrazit ven z vytopeného obýváku. Vzpomněla jsem si, že je u hájenky živý betlém, a tak jsem svůj nápad oznámila zbytku rodiny. Moje rodina byla však opačného názoru. Vyslechla jsem, jaká je venku tma a zima a sněží a stejně to ani nestihneme, protože je pozdě... I když byly Vánoce, svátky pokoje a klidu, vznikla u nás hádka a nedorozumění. Až můj poslední argument: „...přece mě nenecháš ten kočár tlačit do kopce samotnou!“ byl konečně ten pravý a skutečně jsme vyšli.

Bylo opravdové zimní počasí, na náledí jsme padali a kočár proti větru téměř nešel ovládat. Všechno se dalo zvládnout, ale když malý začal v kočárku kašlat, měla jsem pochybnost, zda jsme opravdu neměli zůstat doma. Kašlal už několik měsíců a i po léčení u obvodního a alergologického lékaře kašel nepřestával a pořád se vracel.

Položila jsem synovi, vzhledem k jeho věku, úplně nesmyslnou otázku: „Proč pořád kašleš?!“ Možná to byla spíše stejně nesmyslná

výčitka. Potom přišlo velké překvapení, na které s manželem nikdy nezapomeneme. Malý vytáhl nosík z fusaku, ručičkou v rukavici si stáhl z pusinky šálu a řekl: „Kašlu, protože je tma!“ a znovu se zachumlal do fusaku.

Podívali jsme se na sebe a najednou nám bylo jasné, že má pravdu. Záchvaty kašle dostával většinou večer. I v noci kašlal suchým dráždivým kašlem, který bolel všechny, kdo to kašláni museli poslouchat. Od té doby jsme mu nechávali rozsvícenou malou lampičku i v noci. Jeho kašel se opravdu zlepšil tak, že až do jara jsme nebyli u doktora. Malý se bál tmy, proto kašlal.

Každý rok chodím k živému betlému, v posledních letech ne k hájence, ale k misijnímu kříži. Vzpomínám na ten rok, kdy nám náš syn po cestě řekl to, na co bych nikdy nepřišla já ani žádný doktor. Věřím, že k uzdravení může dojít i u betléma v Bojanovicích. Chtěla bych touto cestou poděkovat Orlům i rodině Salajkové a všem, kteří se každoročně starají o přípravu živého betléma.

Podle svědectví bojanovské maminky sepsala Kamila Košutková

DOBA ADVENTNÍ

Doba adventní je doba velkého, tajemného a radostného očekávání, doba ztišení a zamyšlení se nad sebou. Doba, kdy sebe, své srdce a hlavně svou duši připravujeme na první příchod Krista. Měl by to být čas bez hlučných zábav, kdy se snažíme o usebrání, ztišení v modlitbě a o častější účast na mši svaté. Je dobré si vykonat svatou zpověď a hlavně se modlit za lidi, kteří už dlouho nebyli u svátosti smíření, aby je Duch svatý osvitil a připravil na tuto svátost.

Adventní doba je také doba rorátů, kdy se ve všední dny přede mší svatou zpívá „Ejhle Hospodin přijde“. Děti chodí s lampičkami, v kostele se zhasnou všechna světla. Je to krásné a tajuplné. Když jsme byli dětmi, chodilo se na roráty přes pole do Bojanovic, brzo ráno, ještě za tmy. Za tuto adventní dobu musíme poděkovat P. Marii - za její svolení stát se matkou vykupitele. Radujme se, že můžeme prožívat adventní dobu a slavit narození Božího Syna.

A. Petrářová

Program duchovní hudby o Vánocích 2012

24. 12. 2012 - 23.00

J. J. Ryba - Česká mše vánoční „Hej Mistře“

25. 12. 2012 - 10.00

J. Kypka - Pastorální mše česká

25. 12. 2012 - 14.00

Vitán buď Ježíšku, Te Deum

26. 12. 2012 - 10.00

Dětský sbor ZUŠ a Musica Magnifica

13. 1. 2013 - 10.00

J. Kypka Pastorální mše česká (konec doby vánoční)

Sólo

Soprán - Jožina Ducháčková

Alt - Dita Bilíková

Tenor - Vojtěch Račický

Bas - Jiří Podešva

Diriguje Lucie Škrháčková

Letos přijal Svatováclavský sbor a orchestr opět pozvání na dva adventní koncerty. První se konal 9. prosince 2012 v Bratislavě v Dómu sv. Martina a druhý 16. prosince 2012 v Piešťanech v hotelu Thermia Palace. Zde jsme stejně jako v minulých letech zahráli a zazpívali Českou mši vánoční J. J. Ryby. Jsme rádi, že svou hudbou a zpěvem můžeme přinášet radost nejenom v Bojanovicích.

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová s Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice